

da har det ikke saa forfærdeligt meget at sige. Den Bevægelse nemlig, der er sat i Gang af deres store Fører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), og som har været foretaget langsomt i Aarenes Løb, men dog stadig fremad rullende til Højre, er sikkert af den Art, at de Herrer, selv om de ønskede det, slet ikke kunne standse den. Jeg tror ganske vist meget godt, at der er nogle af dem, der synes, at nu er det ved at gaa for langt ad Højre til, jeg er tilbøjelig til at tro, at selv den store Fører fra Ringkøbing ogsaa har en lille Fornemmelse af, at det er ved at glide lovlig langt derover ad. Og hvorfor? Fordi han ser, at den Bevægelse, der er sat i Gang blandt Vælgerne, er i en saadan Fart, at den ikke lader sig standse. Vælgerne glide over. I Tidens Løb vil det vise sig, at de, der bliver bange, komme til vor Side, men de andre glide ufravigelig i Kraft af Inertiens Lov ad Højre til. De Herrer sidde og ville gerne, men kunne ikke, de minde om den lille Klods Hans-Historie om Drengen, der sidder paa sin Søsters Skød og siger Kra, Kra, Kra, og da en ældre Herre siger: hvad er det, Barnet vil sige, siger Søsteren: Ja, det vil sige Kraft edeme, men ded ka'e e'tt.

Tange: Jeg skal heller ikke lægge stærkt Beslag paa Tingets Opmærksomhed paa nærværende Tidspunkt. Jeg har kun et Par Ting paa Hjerte, og den første er en Henvendelse til den højtærede Kultusminister. Sidste Vinter er der, saa vidt jeg ved, under 27. Januar indgaaet til Kultusministeriet et Andragende fra forhenværende Børnehjemsforstanderinde Karen Mortensen i Tølløse, et Andragende, som gaar ud paa, at der paa Finansloven maatte blive tilstaaet hende en lille Understøttelse. Dette Andragende har imidlertid ikke i Fjor nydt Fremme paa Finansloven, og da den paagældende Bevilning heller ikke er gaaet ind paa Finanslovsforslaget for næste Finansaar, tillader jeg mig at drage Sagen frem, for at den højtærede Kultusminister kan faa Lejlighed til at udtale sig om den. Som det fremgaar af Andragendet, har Frk. Karen Mortensen drevet et Børnehjem fra 1888 til 1909. Hun har selv oprettet det og drevet det i disse Aar, indtil hun maatte afstaa det, fordi hun paa Grund af Sygdom, for Resten ogsaa Alderdom, ikke var i Stand til at bestride Arbejdet længere. Det oplyses i Andragendet, at der i Løbet af disse Aar er udgaaet ca. 70 Børn fra

dette Børnehjem; ligesom hun ogsaa gør udførligt Rede for, hvordan hendes Formuesomstændigheder ere i Øjeblikket. Det fremgaar saaledes, at hun har ofret det allermeste af den Kapital, hun i sin Tid arvede, paa dels at oprette Børnehjemmet, dels at drive det. Hun er saaledes stillet, at det, hun har at leve af paa sine gamle Dage, er saa lidt, at hun ikke er i Stand til det. Jeg vil tilføje, hvad der maaske kan være overflødig, at dette Andragende selvfølgelig er anbefalet varmt baade af Sognepræsten og Sogneraadetsformanden, og at det er fremkommet til Ministeriet efter Samraad med og Anbefaling fra Overrets-assessor Brun. Jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre den Sidebemærkning, at saa vidt mig bekendt er en tidligere Forstander for Børnehjemmet Raagelund paa Fyn i en lignende Situation som den, jeg her har talt om, og for saa vidt jeg har Ret i dette — jeg har ikke haft Lejlighed til at undersøge det nærmere — vil jeg gerne tage ham med under denne Anbefaling, idet jeg mener, at han med fuld Ret ogsaa bør komme i Betragtning, naar Talen er om Understøttelse. Men, som sagt, Frk. Mortensen har nu indsendt dette Andragende til Ministeriet og ønsker denne Understøttelse paa Finansloven, og jeg vil gerne give dette Andragende min varmeste Anbefaling, fordi jeg tror, at der her er et Omraade, hvor man med et lille Beløb kan yde en velfortjent Hjælp. Jeg kan selvfølgelig slutte mig til de Betragtninger, som have været fremme under disse Dages Forhandlinger, at vi skulle spare, hvor spares kan, men der er dog Omraader, hvor jeg mener, der ikke skal udvises saa stærk Sparsommelighed, at det skal gaa ud over det, som her er Tale om. Jeg mener, der er saa meget mere Grund til at anbefale dette Andragende, som jeg er ganske enig i den Betragtning, der har været gjort gældende af flere ærede Medlemmer her i denne Sal, og som for øvrigt ogsaa har været fremme i Forhandlingen her i Aften, den Betragtning nemlig, at Udviklingen af hele dette Spørgsmaal: Omsorgen for disse Børn, mere og mere skal gaa i Retning af at skaffe saa mange smaa private Børnehjem, som det vel er muligt. Hvis det er rigtigt — og jeg tror, det er rigtigt —, forekommer det mig, at saa kan man ikke noksom opfordre de Mænd og Kvinder, som baade have Evne og Villie i saa Henseende, til at tage fat, saa gælder det om, at man paa alle Maader opfordrer dem til at begynde. Men netop ved, at de se,